

Zpráva o šetření

ve věci zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu

Dne 29. listopadu 2018 se na mě prostřednictvím zmocněné zástupkyně obrátila paní A., nar. xxx, bytem yyy, st. přísl. Republika Pobřeží slonoviny (dále jen „stěžovatelka“). Stěžovatelka tvrdí, že odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (dále jen „OAMP“) nerespektoval právní názor Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) a v rozporu s tímto právním názorem nejdříve zastavil a pak zamítl její žádost o udělení povolení k trvalému pobytu. OAMP svá rozhodnutí založil na právním závěru, že stěžovatelka byla v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu v postavení žadatelky o mezinárodní ochranu, nedisponovala tudíž pobytovým oprávněním, které by bylo možné započítat do doby pobytu vyžadované pro udělení povolení k trvalému pobytu. Komise naopak dospěla opakovaně k závěru, že stěžovatelka byla v postavení osoby požívající doplňkovou ochranu.

A. Shrnutí závěrů

V šetření jsem se zaměřila na zákonnost rozhodnutí OAMP v rámci stěžovatelčina řízení o vydání povolení k trvalému pobytu.

Zjistila jsem, že OAMP pochybil, když dospěl k závěru, že stěžovatelka byla v době podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu v postavení žadatelky o mezinárodní ochranu a její pobyt proto nebyl nepřetržitý.

- Podle § 53a odst. 5 zákona o azylu¹ se v případě, že Ministerstvo vnitra nerozhodne o prodloužení doplňkové ochrany v době platnosti rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany, prodlužuje doba stanovená v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany do dne nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva o žádosti.
- Podání žaloby ve věci doplňkové ochrany má odkladný účinek. To znamená, že veškeré účinky rozhodnutí správního orgánu jsou do rozhodnutí soudu pozastaveny.
- Stěžovatelka podala dne 30. ledna 2017 žalobu proti rozhodnutí OAMP o neprodloužení doplňkové ochrany, o které soud doposud nerozhodl. Žádost o vydání povolení k trvalému pobytu stěžovatelka podala dne 18. dubna 2017. V době podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu tak byly účinky rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany pozastaveny. Doba stanovená v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany proto byla prodloužena až do dne nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí a stěžovatelka byla v postavení osoby požívající doplňkové ochrany (na základě fikce upravené v § 53a odst. 5 zákona o azylu).
- Mám za to, že OAMP pochybil, když dospěl k závěru, že stěžovatelka byla v postavení žadatelky o mezinárodní ochranu a její pobyt ode dne podání žaloby do dne podání

1 Zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu nezapočítal do nepřetržitého pobytu ve smyslu § 68 zákona o pobytu cizinců².

Zjistila jsem, že OAMP pochybil, když nerespektoval závazný právní názor Komise.

- Správní orgán je podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu při novém projednání věci vázán právním názorem odvolacího správního orgánu, který odvolací orgán vysloví v odůvodnění rozhodnutí, jímž rozhodnutí zruší a věc vrátí správnímu orgánu k novému projednání.
- Komise v předmětném řízení opakovaně zrušila rozhodnutí OAMP a věc mu vrátila k novému projednání. Pokaždé v odůvodnění uvedla, že stěžovatelka je v postavení osoby požívající doplňkové ochrany. OAMP v rámci nového projednání ale vyšel z toho, že stěžovatelka byla v postavení žadatelky o mezinárodní ochranu a na základě tohoto závěru v rámci nového projednání jednou stěžovatelčino řízení zastavil a jednou její žádost zamítl.
- Mám za to, že OAMP v rozporu se zákonem nerespektoval závazný právní názor Komise.

B. Skutková zjištění

Stěžovatelce byla v roce 2011 udělena doplňková ochrana na dobu 12 měsíců. V roce 2012 jí doplňková ochrana nebyla prodloužena. Proti rozhodnutí OAMP o neprodloužení doplňkové ochrany se stěžovatelka úspěšně bránila podáním žaloby k soudu. Po tom, co soud zrušil rozhodnutí OAMP a věc mu vrátil k dalšímu řízení, OAMP rozhodnutím z prosince 2016 opět stěžovatelce doplňkovou ochranu neprodloužil. I proti tomu rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu k Městskému soudu v Praze, o žalobě ale zatím nebylo rozhodnuto³.

Dne 18. dubna 2017 podala stěžovatelka žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Ve svém prvním rozhodnutí OAMP řízení zastavil⁴ z důvodu, že žádost nebyla podána osobou, které byl vydán doklad k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu⁵. Komise toto rozhodnutí zrušila a věc vrátila OAMP k novému projednání⁶. Poukázala přitom na to, že stěžovatelka disponovala dokladem vydaným k pobytu na území podle zákona o azylu⁷, který v řízení předložila. Komise doplnila, že stěžovatelka je až do rozhodnutí soudu o její žalobě proti rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany osobou požívající mezinárodní doplňkovou ochranu. OAMP následně řízení o udělení

2 Zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

3 Řízení je vedeno u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 4 Az 3/2017.

4 Usnesení OAMP ze dne 31. května 2017, č. j. OAM-5611-10/TP-2017.

5 Ve smyslu § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. srpna 2017, který stanoví, usnesením se řízení zastaví, pokud cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.

6 Rozhodnutí Komise ze dne 24. srpna 2017, č. j. MV-87118-4/SO-2017.

7 Stěžovatelka disponovala průkazem totožnosti se záznamy o prodloužení doplňkové ochrany.

povolení k trvalému pobytu opětovně zastavil⁸, a to z důvodu, že stěžovatelka podala žádost o mezinárodní ochranu⁹. Komise rozhodnutí na základě odvolání stěžovatelky opět zrušila a věc vrátila OAMP k novému projednání¹⁰. Zdůraznila, že stěžovatelka byla v době podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu v postavení osoby požívající doplňkovou ochranu, nikoli v postavení žadatelky o mezinárodní ochranu. Při následném (již třetím) projednání OAMP stěžovatelčinu žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítl¹¹, a to z důvodu, že stěžovatelka nesplňovala podmínku pětiletého nepřetržitého pobytu na území. V době od podání žaloby proti rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany v lednu 2017 do doby podání žádosti o trvalý pobyt v dubnu 2017 totiž byla podle OAMP v postavení žadatelky o mezinárodní ochranu, nedisponovala tudíž pobytovým oprávněním, které by bylo možné započítat do doby pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců. I proti tomuto rozhodnutí se stěžovatelka odvolala. Komise dne 10. ledna 2019 rozhodnutí OAMP potřetí zrušila a vrátila k novému projednání.¹² Komise opětovně dospěla k závěru, že stěžovatelka se nachází v postavení osoby požívající mezinárodní doplňkovou ochranu, nikoli v postavení žadatelky o udělení mezinárodní ochrany a výslovně poukázala na to, že správní orgán I. stupně nerespektoval předchozí právní názor Komise.

V rámci šetření jsem se obrátila na ředitelku OAMP Mgr. et Mgr. Pavlu Novotnou se žádostí o vyjádření k postupu OAMP. Ředitelka ve svém vyjádření¹³ uvedla, že OAMP se od názoru Komise vyjádřeného v rozhodnutí z dubna 2018 nijak neodchýlil a plně jej respektoval. OAMP v souladu s názorem Komise posoudil žádost z hlediska splnění podmínek ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců a do doby pěti let pobytu cizinky ve smyslu § 68 zákona o pobytu cizinců započítal jak dobu, po kterou se stěžovatelka nacházela v postavení osoby požívající doplňkové ochrany, tak i dobu, po kterou bylo vedeno řízení vedoucí k udělení doplňkové ochrany. I přesto dospěl k závěru, že stěžovatelka podmínku nepřetržitého pobytu na území ke dni podání žádosti nesplnila. To je ale právní závěr, který podle ředitelky OAMP nepředstavoval nahrazení názoru Komise, pouze jeho doplnění. Ředitelka dále ve svém vyjádření vysvětlila, že doba od podání žaloby do podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu nemohla být započítána ani jednou polovinou jako doba, po kterou bylo vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 68 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Dané ustanovení totiž umožňuje započítat pouze dobu řízení, které vedlo k udělení doplňkové ochrany. Řízení, jehož výsledkem je pravomocné rozhodnutí o zamítnutí žádosti, takovým rozhodnutím není.

8 Usnesení OAMP ze dne 16. ledna 2018, č. j. OAM-5611-19/TP-2017.

9 S poukazem na § 169 odst. 8 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. srpna 2017, který stanoví, že usnesení o žádosti správní orgán zastaví, pokud cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany podle zvláštního právního předpisu.

10 Rozhodnutí Komise ze dne 19. dubna 2018, č. j. MV-21422-4/SO-2018.

11 Rozhodnutí OAMP ze dne 5. listopadu 2018, č. j. OAM-5611-31/TP-2017.

12 Rozhodnutí Komise ze dne 10. ledna 2019, č. j. MV-145145-4/SO-2018.

13 Vyjádření ze dne 18. ledna 2019, č. j. MV-151029-2/OAM-2018.

C. Právní hodnocení

C.1 Nevydání povolení k trvalému pobytu stěžovatelce

Zákon o pobytu cizinců v § 68 odst. 1 stanoví, že „povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci, který ke dni podání žádosti pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 5 let“. Do této doby se započítá **doba pobytu v postavení azylanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany** podle zákona o azylu.¹⁴ Jednou polovinou se pak započítá doba, po kterou bylo vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, které vedlo k rozhodnutí o udělení azylu nebo doplňkové ochrany. OAMP svá rozhodnutí postavil na skutečnosti, že v době od podání žaloby proti rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany je stěžovatelka v postavení žadatelky o mezinárodní ochranu, nikoli v postavení osoby požívající doplňkové ochrany. Dobu, po kterou bylo vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany lze sice pro účely vydání povolení k trvalému pobytu započítat, ale pouze v případě, že řízení vedlo k udělení doplňkové ochrany, což podle vyjádření OAMP není stěžovatelčin případ. Pro účely hodnocení postupu OAMP je proto klíčové stanovit, zda byla stěžovatelka po podání žaloby proti rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany v postavení osoby požívající doplňkové ochrany nebo v postavení žadatelky o mezinárodní ochranu.

Z § 53a odst. 5 zákona o azylu plyne, že „nerozhodne-li ministerstvo o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany v době platnosti rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany, **prodlužuje se doba stanovená v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany do dne nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva o žádosti**“. Zákon tudíž vytváří pro případ, že ministerstvo pravomocně nerozhodne o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, fikci platnosti dosavadní doplňkové ochrany. Platnost doplňkové ochrany se tak považuje podle příslušného ustanovení za zachovalou do doby rozhodnutí ministerstva¹⁵.

Podle § 32 odst. 2 zákona o azylu **má žaloba proti rozhodnutí ve věci doplňkové ochrany odkladný účinek**. Smyslem odkladného účinku je v souladu s § 73 odst. 3 soudního řádu správního¹⁶ pozastavení účinků žalobou napadeného rozhodnutí do skončení řízení před soudem. Přiznáním odkladného účinku se přitom pozastavují **veškeré účinky rozhodnutí správního orgánu**.¹⁷ Ustanovení § 73 odst. 2 soudního řádu správního u účinku rozhodnutí výslovně zmiňuje „výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí“. Pozastavení účinků napadeného rozhodnutí tak v podstatě znamená, že **právní poměry jsou po přiznání odkladného účinku upraveny tak, jako by napadené rozhodnutí vůbec nebylo vydáno**.¹⁸ V případě pozastavení účinku rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany se proto osoba vrací do režimu fikce platnosti rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany. Právní

14 Viz § 68 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

15 Viz CHMELÍČKOVÁ, Nataša a Veronika VOTOČKOVÁ. § 53a (Status doplňkové ochrany a jeho prodloužování). In: CHMELÍČKOVÁ, Nataša a Veronika VOTOČKOVÁ. *Zákon o azylu: Praktický komentář* [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 1. února 2019]. Dostupné z: Systém ASPI.

16 Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů.

17 JEMELKA, Luboš et al. *Soudní řád správní: komentář*. V Praze: C.H. Beck, 2013. Beckova edice Komentované zákony. ISBN 978-80-7400-498-8, s. 591–603.

18 POTĚŠIL, Lukáš et al. *Soudní řád správní: komentář*. Praha: Leges, 2014, s. 660.

poměry jsou totiž v souladu s účinky přiznání odkladného účinku upraveny tak, jako by napadené rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany vůbec nebylo vydáno. Tento výklad podporuje i znění § 2 odst. 3 zákona o azylu, ze kterého plyne, že „osobou požívající doplňkové ochrany se rozumí dále cizinec, který podal v době platnosti rozhodnutí o udělení nebo prodloužení doplňkové ochrany žádost o prodloužení doplňkové ochrany, a to do doby nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva o této žádosti“.

O stěžovatelčině žádosti o prodloužení doplňkové ochrany správní orgán I. stupně naposledy rozhodl dne 30. prosince 2016. Uvedené rozhodnutí stěžovatelka napadla žalobou ze dne 30. ledna 2017, které byl ve smyslu § 32 zákona o azylu přiznán odkladný účinek, přičemž dané soudní řízení pořád probíhá. Veškeré právní účinky rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany jsou proto pozastaveny až do skončení řízení před soudem. **Na stěžovatelku se proto i v době probíhajícího soudního řízení vztahuje fikce platnosti doplňkové ochrany.** Ke stejnému právnímu závěru dospěla i Komise, která ve svém zatím posledním rozhodnutí ve stěžovatelčině řízení uvedla, že „v důsledku pozastavené účinnosti žalobou napadeného správního rozhodnutí se doba platnosti doplňkové mezinárodní ochrany odvolatelky na území prodlužuje až do pravomocného rozhodnutí soudem o žalobě“¹⁹.

OAMP naopak opakovaně dospěl k závěru, že stěžovatelku je možné považovat za osobu požívající doplňkové ochrany pouze do doby nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, tj. do 23. ledna 2017. Svůj závěr OAMP opírá zejména o znění § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, který stanoví, že „postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany má dále cizinec po dobu běhu lhůty pro podání žaloby podle § 32 a po dobu soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva podle soudního řádu správního, má-li tato žaloba odkladný účinek [...]“. Domnívám se, že OAMP nesprávně z pozastavení účinků rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany dovozuje „vrácení“ stěžovatelky do režimu žadatelky o mezinárodní ochranu. Svůj závěr mimo jiné opírá o rozhodnutí Komise v jiném řízení, kde Komise uvedla, že odkladný účinek žaloby podané proti pravomocnému rozhodnutí neposouvá odvolatele do režimu, v rámci kterého by se z rozhodnutí o zamítnutí žádosti stalo rozhodnutí o povolení pobytu, pouze se ocitá v režimu, který mu prozatím dává možnost setrvávat na území. Komise v tomto rozhodnutí dále doplňuje, že odvolatel tak z důvodu podané žaloby pobývá na území přechodně, nicméně mezinárodní doplňková ochrana mu byla ukončena.²⁰

S těmito závěry se ale neztotožňuji a vzhledem k výše provedené analýze jsem přesvědčena o tom, že **pozastavením účinků žalobou napadeného rozhodnutí se stěžovatelka vrací do režimu fikce platnosti rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany**, nikoli do režimu žadatelky o mezinárodní ochranu. Je totiž potřeba rozlišovat mezi standardním žadatelem o mezinárodní ochranu, kterému bylo vydáno první rozhodnutí o mezinárodní ochraně, a mezi osobou, které již mezinárodní ochrana (ve formě doplňkové ochrany) byla udělena a u které probíhá řízení o jejím prodloužení. Pokud se v prvním případě odkladným účinkem podané žaloby pozastaví účinky rozhodnutí o neudělení

19 Rozhodnutí Komise ze dne 10. ledna 2019, sp. zn. MV-145145-4/SO-2018, s. 6.

20 Rozhodnutí Komise ze dne 16. května 2018, č. j. MV-30343-4/SO-2018.

mezinárodní ochrany, je zřejmé, že cizinec zůstává v postavení žadatele o mezinárodní ochranu. V případě rozhodování o prodloužení žádosti o mezinárodní ochranu je ale žadatel již držitelem mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany. V případě pozastavení účinku rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany se tak osoba vrací do režimu fikce trvající doplňkové ochrany, nikoli do režimu žadatele o mezinárodní ochranu.

Závěrem proto shrnuji, že **stěžovatelka je v současné době v postavení osoby požívající doplňkové ochrany** a doba od podání žaloby do podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu proto měla být ve smyslu § 68 odst. 2 písm. d) započítána do doby 5 let nepřetržitého pobytu na území. OAMP tedy **pochybil**, když uvedenou dobu do doby nepřetržitého pobytu na území nezapočítal a žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítl.

C.2 Nerespektování právního názoru nadřízeného správního orgánu

Podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu²¹ je správní orgán při novém projednání věci **vázán právním názorem odvolacího správního orgánu**, který odvolací orgán vysloví v odůvodnění rozhodnutí, jímž rozhodnutí zruší a věc vrátí správnímu orgánu k novému projednání. Vázanost právním názorem odvolacího správního orgánu může být prolomena pouze v důsledku nových skutkových zjištění při novém projednání věci či v případě změny právní úpravy v průběhu řízení.²²

Ve výše popsaném řízení Komise již v rámci prvního odvolacího řízení uvedla, že „v důsledku pozastavené účinnosti doby platnosti doplňkové ochrany se doba platnosti doplňkové ochrany prodlužuje až do pravomocného rozhodnutí soudem o žalobě. Odvolatelka je tedy až do rozhodnutí soudu osobou požívající mezinárodní doplňkovou ochranu“.²³ OAMP ale v rámci nového projednání dospěl k závěru, že stěžovatelka nabyla postavení žadatelky o udělení mezinárodní ochrany, a byl proto naplněn důvod pro zastavení řízení, přičemž na argumentaci Komise žádným způsobem nereagoval.²⁴ Svě závěry opřel pouze o citaci dotčených právních ustanovení, přičemž zcela v rozporu s rozhodnutím Komise konstatoval, že „uvedená ustanovení [...] uvedla ve svém rozhodnutí [...] také sama Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, která tímto ve svém rozhodnutí potvrzuje, že účastnice řízení byla v době podání žádosti [...] v postavení žadatelky o mezinárodní doplňkovou ochranu, a v tomto postavení se nacházela i v době vydání rozhodnutí Komise“.

21 Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

22 JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára a BOHADLO, David. *Správní řád. Komentář*. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. Komentář k § 90.

23 Viz rozhodnutí Komise ze dne 24. srpna 2017, č. j. MV-87118-4/SO-2017, s. 4. Na tomto místě je potřeba poukázat na to, že rozhodnutí Komise obsahuje jistý vnitřní rozpor, když na jednom místě Komise uvádí, že stěžovatelka je pro potřeby zákona o pobytu cizinců v postavení žadatelky o mezinárodní ochranu. Ze závěru odůvodnění je ale zcela zřejmý její právní názor o tom, že stěžovatelka je osobou požívající mezinárodní doplňkovou ochranu.

24 Rozhodnutí OAMP ze dne 16. ledna 2018, č. j. OAM-5611-19/TP-2017.

V následném odvolacím řízení Komise setrvala na předchozím právním názoru a podrobně jej odůvodnila.²⁵ Komise přímo rozporovala závěry OAMP, že byla stěžovatelka ke dni vydání napadeného rozhodnutí v postavení žadatelky o udělení mezinárodní ochrany a z časového sledu událostí, příslušných ustanovení zákona o azylu a soudního řádu správního dovodila, že stěžovatelka byla v postavení osoby požívající mezinárodní doplňkovou ochranu.

V rámci třetího projednání věci OAMP stěžovatelčinu žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítl, protože její pobyt na území lze považovat za nepřetržitý pouze do 23. ledna 2017 (tj. do doby právní moci rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany). OAMP uvedl, že podle jeho názoru ze zákona o azylu²⁶ „zcela jednoznačně vyplývá, že účastníci je možno považovat za osobu požívající doplňkové ochrany pouze do doby nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, tedy do dne 23. 01. 2017“²⁷. Rozhodl tak v přímém rozporu se závěry plynoucími z předchozího rozhodnutí Komise. K závěrům Komise se navíc vůbec nevyjádřil a své závěry podpořil pouze rozhodnutím Komise ve zcela odlišném řízení²⁸, které nemělo ve stěžovatelčině případě žádnou právní závaznost.

Ředitelka OAMP ve svém vyjádření k předmětnému šetření uvedla, že OAMP se od právního názoru nijak neodchýlil, pouze doplnil rozhodnutí Komise, jelikož v každém rozhodnutí byla řešena jiná právní otázka. Dále uvedla, že Komise uložila Ministerstvu vnitra posoudit žádost z hlediska splnění podmínek ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců, což ministerstvo také učinilo. S tímto závěrem ale nesouhlasím a zdůrazňuji, že správní řád v případě zrušení rozhodnutí vrácení k novému projednání ukládá správnímu orgánu povinnost respektovat právní názor odvolacího správního orgánu, který vysloví v odůvodnění rozhodnutí. Komise ve svém rozhodnutí z dubna 2018 dospěla k závěru, že nebyl dán důvod k zastavení řízení, ale současně se jednoznačně vyjádřila v tom smyslu, že stěžovatelka je až do doby rozhodnutí soudu v postavení osoby požívající doplňkovou ochranu. OAMP ve svém rozhodnutí tuto část odůvodnění zcela ignoroval a postupoval tak v rozporu s § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. Tento můj závěr potvrzuje i zatím poslední rozhodnutí Komise z ledna 2019²⁹, kde výslovně uvádí: „Komise v první řadě vytýká správnímu orgánu I. stupně, že **nerespektoval právní názor Komise**, ačkoliv ten je vázán právním názorem nadřízeného správního orgánu.“ Komise dále uvedla, že správní orgán pochybil, když na stěžovatelku nahlížel jako na žadatelku o udělení mezinárodní ochrany, na základě čehož dospěl k nesprávnému závěru.

25 Rozhodnutí Komise ze dne 19. dubna 2018, č. j. MV-21422-4/SO-2018.

26 Tento závěr opírá o § 2 odst. 3 zákona o azylu, který stanoví: „Osobou požívající doplňkové ochrany se rozumí cizinec, kterému byla udělena doplňková ochrana, a to po dobu platnosti rozhodnutí o udělení nebo prodloužení doplňkové ochrany. Osobou požívající doplňkové ochrany se rozumí dále cizinec, který podal v době platnosti rozhodnutí o udělení nebo prodloužení doplňkové ochrany žádost o prodloužení doplňkové ochrany, a to do doby nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva o této žádosti.“

27 Rozhodnutí OAMP ze dne 5. listopadu 2018, č. j. OAM-5611-31/TP-2017.

28 OAMP v odůvodnění cituje rozhodnutí Komise ze dne 16. května 2018, č. j. MV-30343-4/SO-2018.

29 Rozhodnutí Komise ze dne 10. ledna 2019, č. j. MV-145145-4/SO-2018.

Závěrem proto shrnuji, že správní orgán **pochybil**, když opakovaně nerespektoval právní názor Komise, že stěžovatelka se nachází v postavení osoby požívající doplňkovou ochranu.

D. Informace o dalším postupu

Zprávu zasílám ředitelce OAMP Mgr. et Mgr. Pavle Novotné, a podle ustanovení § 18 odst. 1 zákona o veřejném ochránci práv žádám, aby se ve lhůtě 30 dnů od jejího doručení vyjádřila ke zjištěným pochybením a informovala mě o přijatých opatřeních k nápravě. Zpráva shrnuje mé dosavadní poznatky, které mohou být podkladem pro závěrečné stanovisko podle ustanovení § 18 odst. 2 zákona o veřejném ochránci práv.

O svých zjištěních a závěrech informuji rovněž stěžovatelku.

Brno 19. února 2019

Mgr. Anna Šabatová, Ph.D.
veřejná ochránkyně práv